

گپ و گفت با قهرمانی که از ۳۰ سالگی شروع کرد

واسه رسیدن به هیچ وقت دیر نیست

محمدرضا
ناصری نژاد

۱۰۳۲ دقیقه
کلمه

۵۵۵۵۵۵۵۵

این روزها همه تصور می‌کنند برای قهرمانی جهانی در یک رشته ورزشی، باید از کودکی شروع کرد. از طرفی سیستم آموزشی ناقصی که توجهی به توانایی‌ها و علایق ندارد، باعث می‌شود کمتر کودکی به سمت رشته‌های تخصصی ورزشی برود. بعضی از نوجوان‌ها هم، درست زمانی که عشق یک رشته و قهرمانی‌اش به وجودشان وارد می‌شود، با جمله «دیگه دیره، ایشالا واسه بچه‌ها» مواجه می‌شوند. این جو زمانی تشدید شد که بعضی پدر و مادرها در فضای مجازی، روند تربیت ورزشی فرزندشان را به اشتراک گذاشتند و دل بسیاری از جاماندگان رقابت‌های جهانی را سوزاندند. چیم این هفته، به سراغ قهرمانی رفت که از ۳۰ سالگی، ورزش مورد علاقه‌اش را شناخت. با تلاش خودش، در همان رشته قهرمان جهان شد و مقام‌های مختلفی در مسابقات کسب کرد. مسعود رجب‌پور قهرمان رشته هابکیدو به سوالات ما پاسخ می‌دهد.

چه ورزش‌هایی انجام دادید و چه شد که به سراغ هابکیدو رفتید؟

من از ۶ سالگی به ورزش رزمی علاقه‌مند شدم، در همان سال‌ها پول توجیبی‌هایم را جمع کردم و کتابی به نام «دفاع شخصی» خریدم. در آن زمان خواندن بلد نبودم و فقط عکس‌هایش را نگاه می‌کردم. در همان سنین کودکی به کلاس‌های تکواندو، شتا و ژیمناستیک رفتم. در دوران راهنمایی به همراه پسرخاله‌ام که بوکسور بود به کلاس بوکس رفتم و حتی تجربه حضور در کلاس کشتی را هم دارم. با این که چهار سال از پسرخاله‌ام کوچک‌تر بودم اما همیشه او را در کشتی شکست می‌دادم و او لقب «بچه‌غول» را به من داده بود. راستش در آن زمان به ورزش خاصی فکر نمی‌کردم و فقط دوست داشتم ورزش کنم اما احساس می‌کنم آن کتاب خیلی تاثیرگذار بود، عکس روی جلدش شبیه آقای جمشید هاشم‌پور

بود و شاید این شباهت هم باعث شد این کتاب من را جذب کند. البته فیلم‌های بروسلی را هم زیاد نگاه می‌کردم و در زیر زمین خانه‌مان بدون سر و صدا تمرین می‌کردم و حتی کسی نمی‌دانست که من آن کتاب را خریده‌ام.

منظورتان این است که خانواده ورزش کردن‌تان را دوست نداشتند؟

نه، این‌طور نبود. پدرم خودش من را در کلاس ژیمناستیک ثبت نام کرد و به ورزش کردن تشویق می‌کرد اما ورزش رزمی برای خودم مبهم بود و دوست داشتم اول برای خودم شفافش کنم و بعد آن را به بقیه نشان بدهم تا واکنش منفی دریافت نکنم.

تجربه ورزش‌های جدید هنوز ادامه داشت؟

بله من در سوم راهنمایی در تیم نوجوانان شهرداری مشهد پذیرفته شدم. اما کمی بعد به خاطر سنم به تیم امید منتقل شدم و به خاطر کوچک‌تر بودن جنه‌ام نسبت به بقیه از فوتبال دلسرد شدم و آن را ترک کردم. بسکتبال رشته ورزشی بعدی من بود که در سال دوم دبیرستان وارد آن شدم. در آن سال به همراه دوستانم یک تیم تشکیل دادیم و به مسابقات استانی رفتیم. تیم خیلی خوبی داشتیم و به مقام دوم رسیدیم. اما فقط به تیم اول جایزه دادند و همین موضوع باعث شد از این ورزش هم دلزده شوم. بعد از آن به دانشگاه رفتم، دوران سربازی را گذارندم، مشغول کار شدم و ازدواج کردم اما ورزش را دنبال می‌کردم. حتی در ۲۹ سالگی به تکواندو روی آوردم و کمربند قرمز این ورزش را گرفتم اما به خاطر تعطیل شدن باشگاه نتواندم آن را هم کنار گذاشتم.

شروع ورزشی که در آن قهرمان جهان شدید این جا بود؟

بله در ۳۰ سالگی رشته هابکیدو را شناختم و احساس کردم همان چیزی است که من می‌خواستم. رزمی بود و می‌توانستم حرکات آزادانه‌ای هم داشته باشم. نحوه آشنا شدنم با این ورزش هم کاملاً اتفاقی بود. یک روز که در حال قدم زدن در اطراف محل کارم بودم، اتفاقی تابلوی یک باشگاه هابکیدو را دیدم و عصر همان روز با مربی باشگاه استاد جلالی تماس گرفتم و خیلی رک به او گفتم من ۳۰ ساله هستم، به شدت انگیزه دارم و فقط به تیم ملی فکر می‌کنم. می‌خواهم قهرمان جهان شوم. در این مدت ۱۷ قهرمانی استانی و کشوری در استایل‌های فرم، مبارزه، سلاح و دفاع شخصی داشتم و در سطح جهانی هم یک طلا در دفاع شخصی، یک نقره فرم و یک برنز مبارزه کسب کردم.

درباره ورزش هابکیدو توضیحات بیشتری

می‌دهید؟

کلمه ها بکشد و به معنای راه و روش کنتر ل ا ن ر ژ ی

است. «هاب» به معنای نفس و درون، «کی» به معنای انرژی و «دو» هم به معنای کنترل کردن است. در هابکیدو یاد می‌گیرید چطور با استفاده از انرژی فرد مهاجم، در مقابل او مقاومت کنید. هابکیدو در چندین سبک انجام می‌شود؛ مبارزه، دفاع شخصی، فرم، سلاح و حرکات نمایشی. مسابقات این ورزش هر دو سال یک‌بار و فقط در کره‌جنوبی برگزار می‌شود و جالب است که فدراسیون جهانی هم تحت اداره یک خانواده کره‌ای است.

چه زمانی به مسابقات جهانی اعزام شدید؟

بعد از گرفتن دان یک قرار بود به مسابقات جهانی ۲۰۱۵ کره‌جنوبی اعزام شوم اما به خاطر مشکلات مالی نتوانستم در این مسابقات شرکت کنم. یکی دو هفته از این موضوع ناراحت بودم اما دوباره تصمیم گرفتم تا تلاش کنم و در مسابقات دو سال بعد شرکت کنم. در سال ۲۰۱۷ به مسابقات جهانی هابکیدو در کره‌جنوبی رفتم. راستش پولی که برای این سفر خرج کردم را برای رهن خانه کنار گذاشته بودیم اما همسر از من خواست با این پول در مسابقات شرکت کنم و به هدفم برسم.

در حال حاضر در چه سطحی ورزش می‌کنید؟

تا قبل از کرونا به مدت یک سال و نیم باشگاه خودم را داشتم. به مربی‌گری می‌پرداختم و ۲۰ هنرجو داشتم اما حالا به علت شیوع کرونا باشگاه تعطیل شده است و امیدوارم با پایان کرونا اتفاق‌های خوبی رقم بخورد.

حرف پایانی شما و صحبت با کسانی که فکر می‌کنند برای رسیدن به هدفشان دیر شده است.

این جمله خودم است که همیشه به همه می‌گویم «توی این دنیا هر کاری از دست برمیاد انجام بده، اون دنیا هیچ کاری برای انجام نیست» البته منظورم کار خوب است. برای مثال خودم نقاشی می‌کشم، ۲۰ سال سابقه برنامه‌نویسی دارم و در حال حاضر شغل اصلی‌ام همین است. عمر به شدت سریع می‌گذرد و باید روی هدف اصلی تمرکز کنیم، جلو برویم و قطعاً به آن می‌رسیم. در آخر بگویم که همیشه قدرتان را بدانید و به عنوان الگوی زندگی‌ام هستم و همچنین از استادم و همسر تشکر می‌کنم که در این راه همراه و مشوق من بودند.

